

SOFI KINSELA

**Božić kod
kupoholičarke**

Prevela
Aleksandra Čabraja

 Laguna

Naslov originala

Sophie Kinsella

CHRISTMAS SHOPAHOLIC

Copyright © 2019 by Madhen Media Ltd.

All rights reserved.

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Božić kod kupoholičarke

Od: Upravnik prodavnice

Za: Beki Brendon

Predmet: Re: Upit

Poštovana gospodo Brendon,

Hvala za Vaš mejl.

Oduševljen sam što čujem da nameravate da „nakupujete gomilu stvari“ za Božić u prodavnici muške odeće *Hektor Gud*.

Takođe mi je drago što želite da kupite kaput „Kembel“ za svog supruga Luka.

Međutim, plašim se da Vam ne mogu reći da li će taj kaput biti na sniženju pre Božića.

Želim Vam sve najbolje povodom predstojećih praznika.

S poštovanjem,

Metju Hiks

Upravnik prodavnice

Hektor Gud

Muška odeća

Ulica Nju Ridžent 561

London W1

Od: Upravnik prodavnice
Za: Beki Brendon
Predmet: Re: Re: Re: Upit

Poštovana gospođo Brendon,

Hvala za Vaš mejl.

Razumem da bi bilo „stvarno uznemirujuće“ za Vas ako bi cena „Kembel“ kaputa bila dvostruko snižena nakon što ga Vi kupite.

Takođe razumem da ne želite suviše dugo da čekate, da se kaput ne bi prodao i da na kraju ne biste „izbezumljeno jurcali okolo za Božić“.

Uprkos tome, to nisu informacije kakve mogu da Vam otkrijem.

Želim Vam sve najbolje povodom predstojećih praznika.

S poštovanjem,
Metju Hiks

*Upravnik prodavnice
Hektor Gud
Muška odeća
Ulica Nju Ridžent 561
London W1*

Od: Upravnik prodavnice

Za: Beki Brendon

Predmet: Re: Re: Re: Re: Re: Upit

Poštovana gospođo Brendon,

Hvala za Vaš mejl.

Ne, ne mogu da Vam dam „malecki nagoveštaj“.

Žao mi je što smatrate da je božićna kupovina postala „igra mačke i miša“.

Slažem se da je bilo lakše kada nije bilo nikakvih rasprodaja sve do posle praznika i „kad su svi znali na čemu su“.

Uprkos tome, želim Vam srećne predstojeće praznike.

S poštovanjem,

Metju Hiks

Upravnik prodavnice

Hektor Gud

Muška odeća

Ulica Nju Ridžent 561

London W1

PRVO POGLAVLJE

Dobro. Ne paniči. Ne *paniči*. Imam još pet minuta i pedeset dve sekunde pre nego što mi istekne vreme za punjenje korpe. To je dosta vremena! Treba samo da pronađem još jedan artikal da bi ukupna vrednost robe bila sedamdeset pet funti i da bih dobila besplatnu isporuku.

Hajde, Beki. Naći ćeš nešto.

Dok pretražujem sajt *BargainFamily* na svom računaru, osećam se kao Nasin operativac koji nastoji da ostane pribran pod neizrecivim pritiskom. Krajičkom oka na ekranu vidim brojač koji neumoljivo otkucava, s natpisom: *Vreme vaše korpe uskoro ističe!* Ali kada kupujete na sajtovima sa popustom, ne smete se prepuštati strahu od odbrojanja. Morate biti jaki. Kao volfram.

Moj način kupovine stvarno se mnogo promenio poslednjih godina. Ili sam se možda ja promenila. Kao da je prošlo *sto godina* od onih dana kad sam kao neudata devojka živela u Fulamu sa Suz i svakodnevno obilazila radnje. Da, suviše sam trošila. Spremno to priznajem. Grešila sam. Kao i Frenk Sinatra, radila sam to na svoj način.

(Osim što je „moj način“ podrazumevao guranje računa za *Viza* karticu pod krevet, što se kladim da Frenk nikad nije radio.)

Ali sam naučila neke važne stvari koje su mi zaista promenile život. Na primer:

1. Više ne koristim kese. One su bile najveća radost mog života. O *bože*, taj osećaj nove kese u ruci... ručke od kapa... šuštanje svilenog papira... (Još uvek se ponekad divim svojoj staroj zbirci koju čuvam u dnu ormara.) Međutim, sad umesto njih koristim Trajnu torbu. Zbog planete i tako toga.

2. Potpuno sam posvećena etičkom kupovanju. To je dobitna kombinacija! Kupujete kul stvari i *istovremeno* se uzorno ponašate.

3. Čak više i ne trošim novac. *Štedim* novac.

Dobro. Dakle, to nije baš sasvim, stvarno, bukvalno istina. Ali suština je u tome što uvek tražim povoljne prilike. Kao roditelj smatram svojom dužnošću da nabavim sve što je mojoj porodici potrebno, po najpovoljnijim mogućim cenama. I zato je sajt *BargainFamily* za mene *savršeno* mesto za kupovinu. Sve je sniženo! Firmirana roba i sve ostalo!

Jedino je nevolja u tome što morate da kupujete brzo, inače vam vreme za punjenje korpe istekne i morate da počnete iz početka. Već sam ubacila u korpu robu u vrednosti 62,97 funti, te mi nedostaje samo još jedna stavka u vrednosti od oko dvanaest funti. Hajde, brzo, *sigurno* mi treba još nešto. Kliknem na jedan narandžasti kardigan, 13,99 £, cena pre sniženja 45 £, ali kad ga zumiram, vidim da ima grozan čipkasti obrub.

Bela košulja?

Ne, prošle nedelje sam kupila belu košulju (sto odsto pamuk, 29,99 £, cena pre sniženja 99,99 £. Zapravo, sad mi pade na pamet da bi trebalo da je ponekad obučem.)

Kliknem na svoju korpu da proverim šta sam sve već kupila, a iz nje iskače prozorčić u kojem piše: *Beki, danas ste uštedeli 284£!*

Posmatrajući robu u svojoj korpi osetim kako me ispunjava ponos. Uštedela sam čitave 284 funte! Kupila sam prelep bademantil sa zekom za Mini i božanstvenu *Dona Karan* jaknu, sniženu sa dvesta devedeset devet na trideset devet i devedeset devet funti na rasprodaji, i ogroman šlauf u obliku flaminga, koji ćemo koristiti kad sledeći put budemo išli na more.

I dobro, da, teorijski, *mogla bih* sad da zaključim račun i da platim isporuku 5,95 funti. Ali to nije pametno. Nisam džabe bivši finansijski novinar, znam te stvari. Daleko je ekonomičnije potražiti još nešto što ti treba i dobiti besplatnu isporuku.

Hajde, sigurno postoji nešto. Čarape? Svakom trebaju čarape.

Oh, ali uvek dopunjujem narudžbine čarapama. Imam dovoljno crnih hulahopki da mi potraju do sto pete godine. A one karirane koje sam kupila prošle nedelje bile su velika greška.

Kliknem na „Kućne potrepštine“ i hitro ih prelistavam. Srebrna skulptura antilope, koštala je 79,99 £, sada je 12,99 £? Hmm, nisam sigurna. Mirišljava sveća? O bože. Ne. Ne mogu da kupim još jednu. Cela kuća nam je jedna ogromna mirišljava sveća. Zapravo, Luk me je pre neki dan pitao: „Beki, možeš li nekako da nabaviš sveću sa mirisom 'svežeg vazduha'?“

Upravo škiljim u korpu za hleb u obliku Big Bena, kad mi pred očima iskoči prozorčić – *Beki, vaše vreme ističe!* – i srce mi uplašeno poskoči.

Stvarno ne volim što to rade. *Znam* da mi vreme ističe.

„Znam!“, čujem sebe kako glasno uzvikujem. „Ne nervirajte me!“

Tek da se razuverim, ponovo kliknem na svoju korpu – i srce mi stane. Šlauf u obliku flaminga je rasprodan.

Rasprodan!

Neeee! Bila sam prespora! Ah. Nevolja sa sajtovima s popustima jeste u tome što ne vidite kad vam drugi otimaju jeftine stvari ispred nosa. *Neću* da ostanem bez svoje jakne, ni bez Mininog bademantila. Moram da popunim ovu korpu i da se izlogujem, brzo.

„Mamaaa!“, čujem Minin glas sa vrata, a odmah zatim i Lukov.

„Mini! Dušo, ostavi mamu na miru kada meditira. Izvini, Beki“, dovikuje on kroz vrata. „Nismo hteli da te uznemirimo.“

„Hm... u redu je!“, odvratim, osetivši blagi trzaj griže saveti.

Znam da Luk misli da ovde mirno sedim i meditiram o svesnosti. A to sam i radila. Zapravo, meditacija mi je još uvek uključena u uglu ekrana, tako da u neku ruku to *stvarno* radim, samo što sam utišala zvuk da bih mogla da se usredsredim na kupovinu.

Ta meditacija mi je već prešla u naviku. Uđem u radnu sobu i uključim meditaciju i to me održava u duhovnoj ravnoteži. A tek povremeno se istovremeno ulogujem i na neki sajt za kupovinu.

Štos je u tome što se ponuda na sajtu *BargainFamily* svakodnevno menja, pa ima smisla proveravati „Dnevnu ponudu“. Mini treba novi bademantil, pa sam krenula od toga – a onda, kako bih mogla da *ne* kupim *Dona Karan* jaknu za trideset devet i devedeset devet funti? Mislim, to je nenormalno povoljno i trajaće mi večno. Što znači da sam, naravno, morala da dodam još nekoliko sitnica da bih

dobila besplatnu isporuku. Tada sam isključila ton tog lika koji priča o meditaciji. Fin je, ali je pomalo preozbiljan i ometa me u kupovini.

U svakom slučaju, kupovina *jeste* meditacija svesnosti, ako mene pitate. Trenutno sam zaboravila na sve ostale brige. Potpuno sam usredsređena na ovaj trenutak.

Bacim pogled na tajmer koji otkucava na ekranu i utroba mi se prevrne. Dva minuta i trideset četiri sekunde pre nego što mi vreme za punjenje korpe istekne. Hajde, Beki...

Brzo kliknem na Modne detalje. Modnih detalja nikad nije previše, zar ne? A uvek ih možete i pokloniti.

Brzo prelistavam dosadne pismo-tašnice, čudne šešire i prostačke zlatne ogrlice. Kad god se na ekranu pojavi nova stranica, poskočim od radosti, ali se odmah potom razočaram. Nema ničeg. Šta je sa mnom? Jesam li *toliko* izbirljiva?

Taman pomislim da ću morati da priznam poraz i da prvi put u životu platim isporuku, kada se otvori sledeća stranica. A ja se zagrcnem. Je li moguće...

Da li me to oči varaju?

Gledam prozirnu, tirkiznu svilenu ešarpu sa dezenom. Nije valjda...

Deni i Džordž? Na sajtu *BargainFamily?* *Stvarno?*

Trepćući u neverici čitam opis. *Svilena ešarpa, prethodna cena 239 £, naša cena 30 £.*

Trideset kinti za ešarpu *Deni i Džordž?* *Trideset kinti?*

Skrolujem naniže i vidim ispod nje još dve. Sve su 100% svila. Sve su savršene. Sve su „Ograničene količine“. Sranje. Moram da požurim!

Ne zastajući ni trenutak da razmislim, počinjem da klikćem. *Kupi. Kupi. Kupi. Pogledaj korpu. Izloguj se.* Osećam se kao virtuoзна pijanistkinja koja pogađa sve prave note, nepogrešivo svirajući. A uspela sam sve to da uradim čitavih

dvadeset sekundi pre isteka vremena! Korpa mi je puna! Podaci sa moje kreditne kartice su uneseni, ovo bi trebalo da bude sasvim lako...

Vaša lozinka nije sigurna.

Zastajem ugledavši prozorčić koji je naglo iskočio i bez daha se zagledam u njega. U čemu je sada problem? Buljim u ekran, čitajući i ostatak poruke.

Želite li da promenite svoju lozinku? Predlažemo vam C?/x887dau.

Ma nemojte. Pa nek se teraju. Moja lozinka je sasvim u redu. Pažljivo ukucam *Erminstrude2*, i kliknem na *Gotovo*.

Dahćući se zavalim u stolicu a na ekranu iskoči nova poruka. *Čestitamo! Danas ste uštedeli 879 £!*

Pa, eto. Ušteden novac je zarađen novac, što znači da sam upravo zaradila osamsto sedamdeset devet funti. I to u samo jednoj onlajn kupovini! Kad bih toliko zarađivala svakog dana, to bi bilo... Sklopim oči, preračunavajući. Pa, u svakom slučaju, to je šestocifrena zarada. Mislim da Luk ponekad ne ceni to dovoljno kod mene: što neprestano doprinosim porodičnom budžetu zarađujući hiljade funti.

Štos je samo u tome što bi sad trebalo da kupim i nešto etički. To je navika koju sam stekla zahvaljujući svojoj sestri Džes. (Zapravo, polusestri.) Džes je vrlo trezvena i štedljiva i jednom sam s njom imala veoma živ razgovor – dobro, svađu – u vezi sa kupovinom. Ja sam tvrdila da kupovina jača privredu, a ona je govorila da privredu ne treba jačati. A onda je rekla: „Mislim, Beki, kad bi bar ponekad kupovala etički...”

A to me je baš žacnulo. Zapravo, osetila sam grižu savesti. *Trebalo* bi da kupujem etički. Svi treba da kupujemo etički! I tako sam stekla malu naviku – kad god odem u kupovinu, probam da kupim nešto i etički. Baš kao oni ljudi koji kupuju drveće da bi nadomestili vožnju avionom.

Ulogujem se na sajt *Etička potrošnja danas* i pogledam naslovnu stranicu. Nevolja je jedino u tome što sam već kupila sve sa ovog sajta. Imam sveće od pčelinjeg voska i kafu sa standardom pravedne trgovine* i sve joga narukvice...

Čekaj. Novi proizvod! „Organski ljuti falafel miks.“ Savršeno! Organskog ljutog falafel miksa nikada ne možeš imati previše, zar ne? Brzo naručujem osam paketa (besplatna isporuka), završavam kupovinu jednim klikom i zadovoljno se zavalim. Reći ću Luku da ćemo svakog utorka uveče imati falafel veče, što bi ionako trebalo da radimo, jer je to zdravo.

Setivši se Luka, pružam ruku i pojačam meditaciju svesnosti, baš u pravi čas, jer se vrata otvaraju upravo dok lik sa snimka govori: „Oslobodite se svojih briga.“

Okrenem se ka Luku i spokojno i svesno se nasmešim.

„Ćao!“, kažem.

„Stvarno blistaš.“ On me zadivljeno pogleda. „Nekako si, ne znam. Spokojna. Zadovoljna.“

„Jesam zadovoljna!“, kažem, široko se osmehujući.

Tri ešarpe *Deni i Džordž* za po svega trideset funti! Kako da ne budem zadovoljna? Pokloniću jednu Suz za rođendan, a jednu ću sačuvati za Mini...

„Drago mi je što si to pronašla“, kaže Luk, poljubivši mi teme. „Bio sam nepoverljiv prema toj meditaciji, ali si me ubedila.“

„Treba se samo usredsrediti na ono što je stvarno važno u životu“, odgovaram mudro, kad se na vratima začuje zvono.

* *Fair trade* – fer trgovina ili pravedna trgovina je organizovani međunarodni društveni pokret koji promoviše društveno odgovorno ponašanje u trgovini sa proizvođačima iz siromašnijih sredina i zemalja. Pravednu trgovinu definišu kao trgovinsko partnerstvo zasnovano na dijalogu, poštovanju i transparentnosti, sa ciljem da se poveća obostrana korist u međunarodnoj trgovini. (Prim. prev.)

Luk odlazi da otvori vrata, a ja iz hodnika čujem nekoliko tupih udaraca. Koji trenutak kasnije ulazna vrata se zatvaraju, a Luk se vraća.

„Neka isporuka za tebe“, kaže.

„Oh!“ Ozarim se. „Isporuka!“

Sviđa mi se što sve ono što kupite preko interneta jednostavno *dolazi* kod vas. Žurim u hodnik i vidim tri plastična ASOS paketa. Odlično! Nadala sam se da će mi ASOS isporuka stići do večeras. Uzimam paket, otvaram ga makazama koje držim u hodniku upravo u tu svrhu, a iz njega ispadaju četiri satenska kombinezona.

„Čoveče“, kaže Luk, gledajući u more plavog satena. „To je baš mnogo... šta god da je. Treba li ti baš toliko?“

„Neću ih *sve* zadržati“, kažem, kao da objašnjavam osnove algebre prilično bistrom đaku. „Ne uzimaš ih *sve*. Samo ih probaš, zadržiš jedan a ostale vratiš. A bili su upola cene“, dodajem da ga ubedim, otvarajući broj četrdeset ekstra dužine i držim ga ispred sebe. „Džabe.“

Luk se i dalje zbunjeno mršti. „Ali zar si stvarno morala da naručiš četiri?“, pita.

„Nisam znala koji mi broj odgovara“, odvrćam. „I nisam znala da li mi treba ekstra dužina ili ne. Nisam *ja* kriva, Luk“, dodajem, unoseći se u temu. „Treba da kriviš loše standarde veličina u modnoj industriji koji se obijaju o glavu nedužnim kupcima.“

„Hmm. A šta je sa ovih osam jastuka?“, pita Luk, okrećući se ka jučerašnjoj isporuci, naslaganoj pored zida. „Je li i tu problem s veličinama?“

„Na netu nisam mogla lepo da vidim boje“, branim se. „Morala sam da ih *sve* naručim, da ih lepo pogledam. Zadržaću

samo dva, ostale ću im vratiti sutra. Vraćanje je besplatno. A znaš li koliko sam na njima uštedela? Pedeset dve funte!“

„Beki, jebote, platio bih pedeset dve funte da nam kuća ne liči na skladište“, kaže Luk, odmeravajući sve kutije i pakete u hodniku. „Samo nam još fali lik u smeđem kombinezonu s bagerom.“

„Haha“, kažem, cinično prevrćući očima.

„A kada ćeš vratiti ove statue?“ Luk pokazuje na kipove Afrodite i Hermesa u prirodnoj veličini koji stoje u dnu stepenica, još uvek napola umotani u smeđu hartiju. „Tu su već nedelju dana. Jezive su!“

„Nisu jezive“, branim se, „one su *avant garde*. A ne mogu da ih vratim zato što su etičke.“

„Etičke?“ Luk se izbeči u mene.

„Napravila ih je grupa mladih sa posebnim potrebama“, objašnjavam. „Od delova bicikala i frižidera.“

Moram da priznam da skulpture izgledaju prilično čudovišno. A nisam znala ni da će biti tako ogromne. Ali kako da ih vratim? Ako ih vratim, mladi sa posebnim potrebama biće očajni. Njihovo samopouzdanje biće poljuljano, a mi ćemo biti krivi što nismo dovoljno slobodoumno prihvatili njihova dela.

„Pa, Mini od njih ima noćne more“, kaže otvoreno Luk. „Morao sam da stavim vreću Afroditi preko glave.“

„Mislim da izgleda jezivije sa vrećom na glavi“, odvratim. „Izgleda zastrašujuće. Izgleda kao talac.“

„Izgleda još strašnije kad te gleda onim hladnim metalnim očima.“ Luk se strese. „Zar ne bismo mogli toj grupi samo da damo neki novac?“

„Etička kupovina *ne funkcioniše* tako, Luk“, objašnjavam strpljivo. „Moraš da *kupuješ stvari*. U svakom slučaju, moram da isprobam ovo. Kad krećemo?“

„Za osam minuta“, kaže Luk. „Odbrojavam.“

Jurim uz stepenice stežući pakete, i brzo isprobavam prvi kombinezon. Hmm. Predugačak. Uzimam kombinezon normalne dužine i obučem ga – i pogledam se u ogledalu. Konačno!

Naime, evo šta se desilo – prošle nedelje sam gledala neku emisiju na televiziji i primetila jedan stvarno kul kombinezon. I tako sam, naravno, odmah prestala da gledam emisiju, zgrabila sam laptop i počela da guglam kombinezone. Trebalo mi je malo vremena da nađem neki dobar koji već nije bio rasprodan – ali evo ga!

Gledam se u ogledalu, trudeći se da budem sasvim objektivna. Tkanina je sjajna. Tamnoplava boja je elegantna, a široke nogavice stvarno lepo stoje. Samo malo nesigurno posmatram prednji deo. Odnosno, nedostatak prednjeg dela. Dekolte je još veći nego na televiziji.

Mogu li da nosim kombinezon sa dekolteom do struka?

Mogu li?

Jesam li prestara za to?

Ne. Ne! Moda je vanvremenska. Treba uvek nositi ono što želiš, kada to želiš. Stara pravila više ne važe.

Na crvenom tepihu svi nose ovakve kombinezone, podsećam sebe, trudeći se da podstaknem svoje samopouzdanje. Sad se nosi dekolte do pupka. Osim toga, to nije *nepristojno*. Mislim, zapravo nije. Ne vide mi se bradavice.

Ne baš.

I dobro, dakle, ne idem na crveni tepih, idem na večeru sa mamom i tatom kod Luidija u Oksšotu – ali ipak mogu da obučem nešto supermoderno, zar ne? Ljudi će me zvati Devojka u supermodernom kombinezonu. Zadivljeno će me gledati dok budem prolazila, priželjkujući da i *sami* obuku nešto tako upadljivo.

Upravo tako.

Prkosno zgrabim crveni karmin i namažem usne. Mogu ja to. Mogu ja to da iznesem. Samo napred, Beki.

DRUGO POGLAVLJE

U reskom i hladnom novembarskom vazduhu lebdi miris vatre. Preko puta su već okačili praznične svetiljke. Božić tek što nije stigao. Na tu pomisao obuzme me neka radost i toplina. Božić je tako... *prazničan*. Božićna jelka. Pokloni. Prizor Hristovog rođenja koji imamo oduvek (osim što smo još pre mnogo godina izgubili Malog Isusa i umesto njega stavili štipaljku). Slušamo božićne pesme, a mama se pretvara da je napravila božićni puding. Tata loži vatru, a Dženis i Martin svraćaju na šeri u groznim božićnim džemperima.

Štos je u tome što je Božić u našoj porodici uvek isti. Ali u pozitivnom smislu. Mama uvek kupuje iste stvari, od bombica do *Vejtrouz* čokoladnog rolata. Sad kad imamo i Mini, još više se radujemo – a ove godine ona će biti dovoljno odrasla da stvarno razume sve to. Kupiću joj slatko božićno odelce i tražićemo Deda Mraza na nebu i ostaviti mu pitu s mesom... sve u svemu, jedva *čekam*.

Lukovi tata i sestra idu na Floridu za Božić i, iskreno govoreći, pozvali su i nas. Njegova mama Elinor biće u Hemptonsu, a i ona nas je takođe pozvala. Ali sve smo ih odbili. Oboje želimo lep, običan, srećan porodični Božić.

Zakopčavši pojas na Mininom automobilskom sedištu, okrenem se i pogledam ka našoj kući, i osetim poznati trzaj neverice kad pomislim kako se u poslednjih godinu-dve moj i Lukov život promenio. Nekada davno živeli smo u centru Londona, a ja sam radila u robnoj kući zvanj *Luk*. Znali smo šta želimo i izgledalo je da smo na dobro utabanom putu.

Tada smo otišli u Kaliforniju u onu veliku pustolovinu koja nam je promenila život – a dok smo bili tamo, *Luk* se zatvorio. Mogućnosti za novi posao za ličnu kupovinu bile su prilično slabe. Istovremeno je moja najbolja drugarica Suz odlučila da proširi svoju prodavnicu suvenira u Lederbi holu, raskošnoj starinskoj kući u kojoj stanuje. (Do tada je ta radnja više ličila na „plakar suvenira“.) Jedne večeri smo pile vino i jadale se, ja zato što nemam posao, a ona zbog toga što nema ko da joj pomogne u prodavnici suvenira – i ona se interesovala za moje ideje – kad nam je odjednom sinulo rešenje.

I tako sam sad zaposlena u Prodavnici suvenira *Lederbi hol*! A osim toga, Luk i ja smo se preselili iz Londona u selo Lederbi. Stanujemo samo tri minuta od Suz, u kući jedne porodice koja je otišla u Dubai na dve godine. Izdali smo svoju kuću u Londonu. Luk putuje na posao, a Mini ide u seosku školicu sa Suzinom decom. Sve je savršeno! Lederbi nije baš *tako* idealan za kupovinu – ali sada se sve može kupiti preko interneta, a isporuka vam stigne sutradan. Tako da je sve u redu.

I mama i tata su oduševljeni, jer 1. Lederbi nije daleko od Oksšota, gde oni žive, i 2. kuća koju smo iznajmili ima zaseban parking. Zaseban parking je životni princip mojih roditelja. To, i dvostruka stakla na prozorima. I „kvalitetne“ zavese.

(Mada se mama i ja baš ne slažemo oko toga šta su „kvalitetne“ zavese. To smo otkrile kad me je ona odvukla na neku

trgovinsku razmenu i pokušala da me natera da kupim neke štepane plave zavese sa cvetnim dezenom, koje su stajale „ni *upola* onoliko koliko inače koštaju, Beki, ljubavi, ni *delić*“. Napokon sam rekla: „Zapravo, možda ću kupiti roletne“, a mama je izgledala veoma povređeno i kazala: „Ali ove zavese su tako kvalitetne“, a ja sam odgovorila: „Ali grozne su.“ Što nije trebalo da kažem.

Mislim, na kraju je sve ispalo dobro. Mama se ljutila samo nekih pola sata. A kad god odem kod nje, kažem joj: „One zavese izgledaju *sjajno* u gostinskoj sobi, mama, i onaj prekrivač koji se slaže s njima je *božanstven*.)

Dok se zaustavljamo ispred ogromnih ulaznih vrata Suzi-ne kuće, Mini se već vrpolti od uzbudjenja. Toliko obožava da spava kod Suz da me to bezmalo vređa. Mislim, šta fali našoj kući?

„Vilfi!“, viče ona kad se on pojavi na prilaznom putu. „Vilfi! Evo me, evo me! Ajde da se igramo monster miona!“

„Monster mioni“ je Minin naziv za „monster kamione“. Mini, Vilfi i njegova sestra bliznakinja Klemi satima se igraju vozikajući monster kamiončiće po beskonačnim hodnicima Lederbi hola. Čak sam kupila Mini njen sopstveni monster kamion koji držimo kod njih.

Takođe sam se pobrinula da to spomenem u svojim mejlovima Džes, koja trenutno živi u Čileu. Džes i njen muž Tom podneli su zahtev za usvajanje deteta, radije nego da pogoršaju problem svetske prenaseljenosti, a u međuvremenu mi Džes drži lekcije o tome kako treba da odgajam Mini rodno neutralno i šalje mi knjižice s naslovima poput *Dete bez ugljenih hidrata*.

I tako sam joj prošle nedelje u mejlu napisala: „Iskreno ohrabrujem Mini u rodno nespecifičnim igrama“, i priložila Mininu fotku sa kamiončićem, u Vilfijevim farmerkama.

(Pala je u blato pa je morala da presvuče svoju suknjicu sa volančićima.) Džes mi je odgovorila: „Lepo je što tako razmišljaš, Beki, treba da se borimo protiv seksističkih stereotipa, ali zar niste mogli da nađete kamione od održivog drveta?“

Na to joj još nisam odgovorila. (Doduše, pitala sam Luka da li bi mogao da izdelje Mini kamion od održivog drveta, a on me je samo pogledao.)

Takođe, nisam spomenula Džes Mininu ogromnu kolekciju lutkica i svetlucavih vilinskih krila, ni kako me svakog dana moli da joj oblačim roze haljinicu. Jer ne morate svojoj štedljivoj, veganskoj, principijelnoj sestri da kažete baš *sve*, zar ne?

Jedva stižem da poljubim Mini i pozdravim se s njom pre nego što ona uleti u kuću sa Vilfijem, noseći svoj mali ranac sa stvarima. Već sledećeg trenutka na prilaznom putu se pojavljuje Suz, u helankama i majici, sa plavom kosom šnalom pričvršćenom u punđu.

„Samo da proverim je li Mini dobro“, kaže Luk, ulazeći u kuću.

„Hvala ti što je čuvaš, Suz“, kažem, grleći je.

„Kad god treba!“, odgovori Suz. „I pozdravi roditelje.“

„Naravno.“ Zastanem, pa nemarno dodam: „Hej, Suz, onaj tvoj parkić sa skulpturama u jednom delu vrta?“

Odjednom sam se setila Severnog travnjaka u Lederbi holu, koji je pun metalnih krugova, isklesanog kamenja i sličnih stvari. Otvoren je za javnost i tamo ima mesta koliko ti duša želi, i savršeno je rešenje.

„Da?“ Suz izgleda pomalo iznenađena. „Šta s tim?“

„Pa, nešto sam se pitala, da li bi želela jednu umetničku donaciju?“

„*Umetničku donaciju?*“ Ona bulji u mene.

„Da, dve skulpture. Vrlo avangardne“, dodajem nemarno. „Ako možeš da ih prebaciš ovamo, možeš ih uzeti besplatno.“

„Skulpture?“ Suz me zbunjeno gleda – a onda joj se izraz lica odjednom promeni. „*Ne misliš valjda* na ona dva čudovišta iz tvog hodnika.“

Sranje. Nisam znala da ih je videla.

„Nisu to čudovišta“, branim se. „To je umetnost. Kad si ih uopšte videla?“

„Neki dan, kad sam vraćala Mini kući. Beks, grozne su. Zašto si ih kupila, za ime boga?“

„Zato što ih je napravila veoma zaslužna grupa mladih ljudi“, kažem nadmeno. „I *zapravo*, mislim da imaju umetničku vrednost.“

„Pa, baš lepo“, kaže Suz. „Nadam se da uživaš u njima. Doduše, ako misliš da su tako sjajne, zašto jedna od njih ima kesu na glavi?“

O bože. Ne mogu više da se pretvaram.

„Suz, *molim te* uzmi ih“, preklinjem je usplahireno. „Imaš toliko prostora. Mogla bi da ih sakriješ iza nekog drveta i niko ih ne bi ni video.“

„Nema šanse.“ Suz prekrsti ruke. „Lepo ih vrati nazad.“ Stvarno. Pa zar me uopšte nije slušala?

„Ne mogu da ih vratim! Napravila ih je *omladinska grupa*!“

„Pa, daj ih nekom drugom.“

„Kome?“ , pitam u očajanju.

„Ne znam.“ Suz slegne ramenima. „Ali ovde neće stajati.“

Upravo zaustim da nastavim da je ubeđujem, kad Luk izađe iz kuće.

„Je li sve spremno?“ , pita me on.

„Šta si to obukla?“ , pita Suz, odjednom se zagledavši u moje nogavice od plavog satena. „Ooh, jesu li to nove pantalone?“

„Kombinezon“, kažem samozadovoljno.

„Oh, volela bih i ja takav!“ , kaže odmah Suz. „Pokaži mi ga!“

Bez razmišljanja počnem da raskopčavam kaput – a onda zastanem.

„Pomalo je... upadljiv.“

„Sjajno!“ Suz mi rukom daje znak da nastavim da otkopčavam kaput, ali prsti kao da su mi se ukočili. Ko zna zašto, ne mili mi se da joj pokažem svoj kombinezon.

„Mislim, vrlo je moderan“, dodajem, pokušavajući da dobijem na vremenu.

„Zvuči božanstveno!“, kaže oduševljeno Suz. „Hajde, Beks, pokaži mi!“

Čak i Luk sada izgleda zainteresovano.

Sad se nosi dekolte do pupka, podsećam sebe, a onda gotovo prkosno raskopčam kaput i kažem: „Ta-dammm!“

Osećam hladan večernji novembarski vazduh na grudima, i nemo zahvaljujem bogu za svoje silikonske samolepljive „mini zamene za brushalter“ iako ću, ako samo jedna od njih padne na pod, stvarno umreti.

Čini se da su svi zanemeli. Luk je bukvalno zinuo. Suz ustukne za korak i trepne jedno dvadesetak puta.

„Čoveče.“ Uspeva napokon da progovori. „To je...“

„Jel mu to fali neki deo?“, pita zabezeknuto Luk. „S prednje strane?“

„Ne!“, odvratim odlučno. „To se tako nosi.“

„Pa, ja mislim da divno izgledaš“, kaže Suz, pošto se pribrala. „Stvarno je kul, Beks.“

„Hvala. Šta je bilo?“, pitam, okrećući se Luku.

„Ne. Ništa. Odlično. Hajdemo.“ Usne mu se malčice trzaju. „Siguran sam da će tvoji roditelji biti ushićeni.“

Luidijev restoran je jedan od onih toplih i udobnih u kojima vas još sa vrata zapahne miris vina i belog luka. Sto nas

čeka – mada mama i tata još nisu stigli – i dok puštam da mi kaput sklizne sa ramena, osećam se neopisivo kul. Ovaj kombinizon je *božanstven*. Treba da ga nabavim u svim bojama! Vidim svoj odraz u staklima izloga dok prolazim kroz restoran, i ne mogu da se uzdržim a da ne njišem kukovima kao manekenka, gledajući kako se saten talasa i presijava.

U mislima čak nabrajam sve što imam na sebi, kao u časopisu. To mi je stara navika. Kaput: *Topšop*. Kombinezon: *Asos*. Cipele: *See by Chloe*. Narukvica: *Manekenkina sopstvena*. (Ne sećam se gde sam je nabavila.)

Tinejdžerka koja sedi s roditeljima gleda me razrogačenim očima, a ja joj se ljubazno nasmešim. Prisećam se kako je biti devojčica iz predgrađa, koja sa zavišću posmatra prefinjene žene u božanstvenoj odeći. Jedan stariji čovek umalo se zagrcne supom dok prolazim pored njega, ali on verovatno nikad nije čuo ni za Mirandu Ker, pa se i ne računa.

Pričvrstila sam kombinizon za kožu lepljivom „modnom trakom“, pa ne brinem da će nešto ispasti. Jednostavno uživam u svom avangardnom modnom trenutku. Dok mi konobar izvlači stolicu, uljudno mu se smeškam pre nego što sednem i...

Sranje.

Sranje. O bože.

Zjapi. Kad sednem, kombinizon prosto zjapi.

Na moj neopisiv užas, saten se otkinuo od moje „modne lepljive trake“ (koja *nije* „savršeno pouzdana u svakom trenutku“, oni *lažu*). Čitav gornji deo se raskrilio u nekakav poprečni oblik i vide mi se...

O bože. O bože...

Nagonski grabim gornji deo kombinezona pokušavajući da ga vratim na mesto, ali imam samo deset prstiju. I dalje se vidi mnogo kože, lepljive trake i silikona. Konobar je,

posle jednog zgroženog pogleda ka mom dekolteu, brzo spustio jelovnik u kožnom povezu na naš sto i udaljio se. Skamenjena sam, celo telo mi je ukočeno od užasa. Da li je neko primetio? Da li čitav restoran bulji u mene? Šta sad da radim?

Očajnički dižem pogled i vidim kako me Luk upitno gleda.

„Je li to ta nova moda?“, kaže. „Izvini, nisam baš toliko upućen koliko bi trebalo.“

„Haha, stvarno smešno“, promrmljam besno.

Shvatam da je to zapravo kombinezon za koktele. To je trebalo jasno da piše na sajtu. Trebalo je da napišu: *Prikladan samo za stajanje/poziranje sa zabačenim ramenima/smejanje duhovitim dosetkama.*

„Luk, treba mi tvoj sako“, dodajem uzbuđeno, prigušenim glasom. „Brzo mi ga dodaj.“

„Nemam ga.“ On slegnu ramenima. „Žao mi je.“

Molim?

„Kako možeš da nemaš sako?“, pitam. „Uvek носиš sako!“

„Ti si mi rekla da ga ne obučem“, odgovori mirno Luk.

„Šta?“ Izbečim se u njega. „Nisam!“

„Da, jesi. Kad smo prošli put izašli na večeru, kazala si: 'Uvek носиš sako, Luk. To je tako dosadno. Zašto nešto ne promeniš?'“

Ah, tako. Zapravo, to mi zvuči pomalo poznato. Možda sam stvarno to rekla.

„Pa, sada povlačim reč“, kažem usplahireno. „Treba *uvek* da носиš sako, za slučaj da ja imam problem sa odećom.“

„*Uvek* nosi sako.“ Luk se pravi da unosi belešku u svoj telefon. „Još nešto?“

„Da. Daj mi svoj ubrus. Brzo!“

Srećom, ubrusi su stvarno ogromni, od finog crvenog damasta. Privezujem tri jedan za drugi u neki oblik sličan

bikiniju te ih čvrsto vezujem oko sebe, a zatim zadihano dižem pogled. Pozitivno je što sad izgledam pristojno. Negativno, na šta *ličim*?

„Izvanredno“, kaže Luk, kao da mi čita misli.

„Ućuti.“ Besno ga pogledam.

„Ozbiljan sam. Stvarno odlično izgledaš.“ On mi se široko osmehne. „Bravo.“

„Dušo!“ Čujem tatin glas, okrenem se i vidim svoje roditelje kako nam prilaze. Tata je u lanenom sakou sa dezeriranom maramicom u gornjem džepu, a mama u ružičastom kostimu koji prepoznajem iz ormara naše susetke Dženis.

Mama i Dženis uvek razmenjuju odeću da „osveže“ svoju garderobu. Dženis nosi dva broja manje od mame, ali im to ne smeta – mama jednostavno raskopča dugmad, dok Dženis sve steže kaišem.

„Beki, ljubavi! Kako si? Kako je Mini?“ Mama me čvrsto zagrlila, a onda se zagleda u mene. „Baš si čudno obučena! Je li to ono što zovu 'marama-bluzom'?“

„Hm... tako nešto.“ Izbegavajući Lukov pogled, brzo pitam: „Šta ćemo da popijemo?“

Jedan stariji konobar već donosi mami šeri, a tati džin i tonik. Ovde *poznaju* moje roditelje. Mama i tata žive u Oksšotu još od mog rođenja, i dolaze kod Luidija otprilike dvaput mesečno. Mama uvek naručuje specijal, dok tata sto godina razgleda jelovnik, očekujući da pronađe nešto novo, pre nego što naruči marsala teletinu.

„Luk.“ Tata pruža Luku ruku, pre nego što me zagrlila. „Drago mi je što te vidim.“

„Imam *toliko* toga da vam pričam!“, kaže mama. „Šta ćete vas dvoje da poručite?“

Naručujemo piće, i dok nam konobar sipa vodu u čaše, mama se nervozno vrpolji. Vidim da hoće nešto da mi kaže,

ali ona nikad ništa ne priča pred konobarima, čak ni kod Luidija. Ne znam šta misli, da će oni odmah otići da pošalju poruku *Oksšot gazeti*, kao najnoviji trač: *Blumvudovi nameravaju da kupe novu kosilicu, ali ne mogu da se odluče za brend?*

„Pa!“, kaže mama kad se konobar udalji. „Ne znam *odakle* da počnem.“

„Božić“, kaže tata.

„Božić.“ Široko se osmehnem mami. „Jedva čekam. Ja ću doneti bombice.* Hoćemo li da kupimo one sa grickalicama za nokte i sličnim stvarčicama ili one sa pingvinima na navijanje?“

Očekujem da mi tata odgovori „sa pingvinima na navijanje“ jer je prošle godine pobedio u trci pingvina na navijanje i neobično se radovao tome. Međutim, na moje iznenađenje on mi ne odgovara odmah, već pogleda u mamu. Zapravo, nekako *prepredeno* pogleda u mamu.

Imam vrlo osetljiv roditeljski radar. Znam da se nešto dešava. I gotovo istog časa naslućujem šta je to: oni putuju nekud za Božić. Krstarenje. Sigurno idu na krstarenje. Klađim se da su ih Dženis i Martin nagovorili na to i da su već kupili odeću u pastelnim bojama.

„Idete na krstarenje?“, upitam, a mama me iznenađeno pogleda.

„Ne, ljubavi! Otkud ti to?“

Ah, tako. Dakle, moj roditeljski radar nije baš toliko osetljiv kao što sam mislila. Ali zašto se onda tako značajno gledaju?

„Nešto se dešava“, kažem.

„Da“, potvrdi tata, i opet pogleda u mamu.

* Engl.: *christmas crackers* – praznični paketići koji pri otvaranju prave praskavi zvuk i u sebi sadrže mali poklon. Najčešće su u obliku umotanog karamel-bombona. (Prim. prev.)

„Nešto što ima neke veze sa Božićem“, kažem, zaključujući kao Šerlok Holms.

„Pa, Božić je *jedan* faktor.“

Jedan faktor?

„Mama, šta se dešava? Nije valjda nešto loše?“, pitam, odjednom uplašena.

„Naravno da ne!“ Mama se nasmeje. „Ništa, dušo. Samo smo se dogovorili da se Džes preseli kod nas. I Tom, naravno“, dodaje ona. „Oboje.“

„Ali oni žive u Čileu“, primećujem zbunjeno.

„Vraćaju se na nekoliko meseci“, objašnjava tata.

„Džes mi to nije rekla!“, kažem ogorčeno.

„Oh, znaš kako je Džes oprezna“, kaže mama. „Ona ne otkriva nijednu vest dok nije sto posto potvrđena. Gledaj, stiže vam piće.“

Dok nam konobar ostavlja čaše na sto, grozničavo razmišljam. Džesini mejlovi su obično vrlo kratki i šturi, a mama je u pravu: ona je tip koji ništa ne odaje. Čak ni sjajne, uzbudljive vesti. (Jednom je osvojila važnu nagradu u oblasti geologije i nije mi to rekla, a onda je objasnila: „Mislila sam da te ne bi zanimalo.“)

Dakle, to bi moglo da bude zbog toga – o bože! Čim konobar ode, uzbuđeno pitam: „Reci mi! Jesu li Džes i Tom usvojili dete?“

Po maminom izrazu lica odmah shvatam da sam opet pogrešila.

„Nisu još“, kaže mama, i vidim da tata blago žmirka. „Nisu još, dušo. Postupak je još u toku. Birokratija i tako to. Jadna Dženis je digla ruke, više ih ništa i ne pita.“

„Oh“, kažem razočarano. „Mislila sam da možda... Pa, to baš dugo traje, zar ne?“

Kad mi je Džes još davno pokazala fotografiju preslatkog majušnog dečaka, pomislila sam da ćemo ga vrlo brzo

upoznati. Ali to usvajanje nije uspeo, i bili smo prilično razočarani. A od tada, Džes i Tom ne pričaju mnogo o svojim izgledima da usvoje dete.

„Sređiće se to“, kaže tata sa odlučnom vedrinom. „Moramo biti strpljivi.“

Dok Luk sebi sipa džin i tonik, zamišljam Džes i Toma, tamo u Čileu, kako čekaju i čekaju vesti o usvajanju, i srce mi se stegne. Stvarno saosećam sa Džes. Ona bi bila *izvanredna* majka (na onaj strogi, veganski, reciklažni način) i čini mi se da nije pošteno što usvajanje toliko traje.

Tada se setim Suz i srce mi se opet stegne. Ubrzo pošto smo se vratili iz Sjedinjenih Država imala je pobačaj, što nas je sve potreslo. I mada ona uvek kaže: „Već sam imala toliko sreće... nije bilo suđeno...“, znam da ju je to veoma pogodilo.

Što se mene tiče, mi bismo voleli da imamo još jedno dete, ali to se jednostavno nije desilo.

Ali sada sam sva potresena. Život je baš čudan. Možeš da *znaš* da si najsrećnija žena na svetu. Možeš da *znaš* da nemaš na šta da se požališ. Ali možeš ipak biti tužna što nemaš to još jedno malo biće u svom životu.

„Živeli!“, kaže Luk dižući čašu, a ja se brzo nasmešim. „Da nazdravimo za... Šta tačno?“

„To pokušavam da vam kažem“, kaže tata, pošto smo svi gucnuli piće. „Džes i Tom se na izvesno vreme vraćaju u Englesku. Dženis je bila zabrinuta hoće li imati dovoljno prostora... a sada im mi ustupamo našu kuću na nekoliko meseci.“

„Stanovaće odmah pored Dženis, ali neće biti jedni drugima *na glavi*“, dodaje mama. „A Dženis neće morati svako veče da kuva leblebije! Sirotica, mnogo se nervirala zbog toga! Mislim, Dženis je prava veganka, ali voli da jede kuvana jaja za doručak.“

„Koliko ostaju ovde?“, upita Luk pre nego što stignem da pitam mamu da li uopšte zna šta znači „vegan“.

„Pa, u tome je štos!“, kaže mama. „Bar do januara. Što znači da mi nećemo moći da primamo goste za Božić. Pa smo mislili, Beki...“ Ona začuti i pobedonosno me pogleda. „Sad kada imaš tako lepu kuću, možda je vreme da *ti* budeš domaćica božićnog slavlja!“

„Ja da spremim božićno slavlje?“ Buljim u mamu. „Ali...“

Osećam se kao da je sve ovo vreme u pozadini tiho svirala *Hark the Herald Angels Sing* sa vinilske ploče na gramofonu – i da je sad neko povukao iglu i da je zavladala mrtva tišina.

Ja ne slavim Božić. *Mama* slavi Božić. Ona to ume da radi. Ume da odmota čokoladni rolat i da ga stavi na papirni podmetač na poslužavniku i da ga pospe šećerom u prahu.

„Tako, znači!“ Gutam knedlu. „Čoveče. Ja da slavim Božić. To mi zvuči zastrašujuće!“ Smejem se da pokažem da to ne mislim ozbiljno. (Mada donekle i mislim.)

„Umeš ti to, dušo.“ Mama me samouvereno tapše po ruci. „Kupi lepu ćurku, i već si pola posla uradila. Ja sam pozvala Dženis i Martina“, dodaje ona, „i Džes i Toma, naravno. Mislim, sad smo svi jedna porodica, zar ne?“

„Tako je.“ Pijuckam svoj džin i tonik, pokušavajući da svarim sve to. Džes i Tom se vraćaju, i mi ćemo spremati božićno slavlje, i...

„Čekaj malo.“ Odjednom se trgnem kad to shvatim. „Kad ste rekli da ste ponudili kuću Džes i Tomu, hoćeš da kažeš da ste ih pozvali u goste? Ili...“

„Iselićemo se na neko vreme“, odgovara tata, a oči mu se cakle. „Nova pustolovina, Beki.“

„Još jedna pustolovina?“ pitam, zgledavši se sa Lukom. Posle našeg putovanja u Ameriku, mislila sam da je mojim roditeljima bilo dovoljno pustolovina za čitav život.

„Mala promena sredine“, mama klimne glavom. „Kad smo se vratili iz Amerike, malo smo se zamislili, ljubavi. Živeli smo u istoj kući toliko godina. Nismo ni probali ništa drugo. A tata je oduvek želeo da gaji pčele.“

„To je oduvek bio moj san“, kaže tata, pomalo zbunjeno. „Kad ako ne sad?“, pita mama.

„Čoveče“, kažem, razmišljajući o svemu tome. Mislim, to je istina: moji roditelji zapravo nisu mnogo eksperimentisali. Biće dobro za njih da malo promene okruženje. Već vidim tatu kako se muva po seoskoj brvnari sa košnicom i voćnjakom. Dolazićemo im u posetu i brati jabuke, a ja bih mogla da kupim onu lepršavu lanenu suknju „beračice jabuka“ iz *Toast* kataloga...

Zapravo, baš mi se sviđa ta ideja.

„Pa, gde tražite kuću?“, pitam. „Mogli biste da se preselite u Lederbi. Tamo sigurno ima nekih kućica za iznajmljivanje. Zapravo, da! Na Suzinom imanju izdaje se jedna kuća s krovom od trske!“ Gotovo se zagrcnem od uzbuđenja kad se odjednom setim toga. „Divna je! Preselite se tamo!“

„O, ljubavi.“ Mama se vedro zgleda sa tatom. „Nismo zapravo razmišljali o tome.“

„Lederbi odgovara tebi i Suz“, kaže ljubazno tata. „Ali mi želimo neko mesto gde se malo više ’zuji’. I tu ne mislim na pčele!“ On se nasmeje sopstvenoj šali.

Zujanje? Moji roditelji da zuje?

„Pa, kuda se selite?“, pitam zbunjeno. „U Dorking?“

„Ljubavi!“ Mama se glasno kikoće. „Jesi li čuo, Grejame, Dorking! Ne, dušo, u London. U centar Londona.“

„Ne u *centar* Londona“, pobuni se odmah tata. „U *istočni* London.“

„Pričaj gluposti, Grejame. Istočni London danas *jeste* centar Londona. Zar nije tako, Beki?“, pita me mama.

„Ne znam“, odgovaram začuđeno. „O kom tačno kraju pričate?“

„Pa“, kaže znalački mama. „To je taj divan kraj. Vrlo povučen. Svraćali smo tamo kad mi je tata pokazivao gde je nekada radio. Zove se...“ Ona na trenutak zastane, a onda pobedonosno izgovori: „Šordič.“

Šordič? Blenem u nju, pitajući se da li sam je dobro čula. Šordič, ona misli na...

Šordič?

„Na liniji je metroa“, kaže mama. „Malo severno od Ulice Liverpul. Lako ćeš nas naći, ljubavi.“

„Znam gde je to“, kažem, pošto sam se pribrala. „Ali mama, ne možete se preseliti u Šordič!“

„Zašto ne?“ Mama izgleda uvređeno.

„Zato što je Šordič za mlade! Tamo žive hipsteri! Pivo na točenje i domaći hleb. To...“ Beznadežno odmahnem rukama. „Nije za vas.“

„Pa!“, kaže mama ogorčeno. „Ko kaže da nije za nas? Ja mislim da ćemo se odlično uklopiti! Tvoj otac baš voli pivo.“

„Ali taj kraj...“, pokušavam ponovo. „Ima izvesnu atmosferu.“

„Atmosferu?“, ponovi mama, prevrćući očima. „Kakva glupost. Oh, Karlo, izvini“, kaže ona konobaru koji čeka. „Molim te, sačekaj nas još malo. A onda nam *moraš* ispričati šta ti radi ćerka na akademskom odsustvu.“ Ona namigne Karlu, a zatim otpije veliki gutljaj svog pića i uvređeno me pogleda preko čaše.

„Slušaj, mama, naravno da možete da živite gde god želite“, kažem pomirljivim tonom. „Ali zar ne osećate da ste ovde kao kod kuće?“ Širim ruke, pokazujući na prijatni restoran. „Poznajete konobare. Znae njihove porodice. Znae kakva je teleća masala. Šordič je... Šordič.“

„Možda mi se više ne jede teleća masala“, kaže odjednom tata. „Možda želim...“ On okleva, a zatim nesigurno kaže: „Pire od avokada.“

On gotovo prkosno diže glavu, a ja zatrepćem. Tata želi pire od avokada?

„Avokado?“, kaže Karlo, trgnuvši se. „Avokado i račići za početak? A onda masala teletina?“

Čujem kako se Luk prigušeno nasmejavao i besno ga pogledam mada je, da budem iskrena, i meni već pomalo smešno.

„U svakom slučaju, pronašli smo stan“, kaže nabusito mama, „i odmah je useljiv. Ima divne, ugradne roletne, Beki. Već ugrađene.“

„I gleda na grad“, dodaje tata zadovoljno.

„I ima ozidanu tuš-kabinu“, kaže ponosno mama. „To je baš praktično za starije ljude.“

„Na krovu imaju košnicu“, dodaje tata vedro. „I džakuzi!“

„A ima li zaseban parking?“, ne mogu da odolim da ne pitam, a mama tužno odmahnu glavom.

„Ljubavi, ne budi tako sitničava. Koristićemo Uber!“

Ne znam šta da kažem. Moji roditelji se sele u Šordič. Odjednom shvatam da im zapravo pomalo zavidim. Ne bih imala ništa protiv stana sa džakuzijem i pogledom na grad.

„Pa bravo!“, dižem čašu. „Za novi način života!“

„Mislim da je to sjajno“, kaže srdačno Luk. „Baš lepo, Grejame i Džejn. Možemo li da dođemo da vas posetimo u vašem modernom novom stanu?“

„Pa naravno!“, kaže mama, već zaboravljajući na svoje ogorčenje. „Napravićemo lepu žurku za useljenje sa grickalicama. Biće sjajno.“ Ona nam se svima toplo osmehne – a onda odjednom zaškilji. Na nekoliko trenutaka začuđeno mi se zagleda u grudi, a zatim zaprepašćeno digne pogled.

„Beki dušo! Upravo sam nešto primetila! Tvoja bluza je ista kao ovi ubrusi!“